

med dette Sygekassekontingent vil det være umuligt for fattige at være Medlem af Sygekassen.

Heri mene vi, der maa kunne gøres en Forandring. Hjælpen fra Statens Side til at skaffe Folk de Goder, Sygekassen yder, maa udvides fra at omfatte dem, den nu omfatter, bedrestillede Arbejdere og Middelstanden, til at omfatte alle, ganske særlig de fattigste. Der er noget højest uretfærdigt i, at Staten hjælper dem, der dog ikke ere de daarligst stillede, medens den lader de allerdaarligst stillede ligge, og henviser dem til Fattigvæsenet i Sygdomstilfælde. Derfor er det, vi have til-ladt os at stille dette Forslag.

Jeg skal med nogle Ord omtale, hvad Lovens forskellige Paragraffer indeholde. I § 1 bestemmes, at enhver her i Landet bosat syg har Ret til gratis Helbredelsesmidler, naar vedkommende behandles af en af det offentlige ansat eller antagen Læge eller af denne henvises til Behandling paa Sygehus. Ved Helbredelsesmidler forstaas Lægehjælp, Sygehuspleje, Medicin, Bade, Massage, Bandager og lignende samt styrkende Næringsmidler. Naar vi have taget disse styrkende Næringsmidler med, ligger det i, at vi se saaledes paa Sagen, at naar en Mand eller Kvinde er syg, er det ikke nok, at han eller hun faar Lægehjælp og fornøden Medicin. Naar det til Sygdommens Helbredelse er nødvendigt at have styrkende Næringsmidler, maa man henregne disse til Sygebehandling. Det vil derfor være nødvendigt, at man ogsaa sikrer de syge disse styrkende Næringsmidler, for at de kunne blive helbredede. I § 2 have vi specificeret, hvad der skal forstaas ved „ubemidlede syge“ og „her i Landet bosiddende“. I saa Henseende have vi henholdt os til de gældende Bestemmelser i Sygekasseloven og i Tuberkulose-loven. Det Udvalg, som staaar omtalt i Sygekasseloven, og som i sidste Instans bestemmer, om en Mand eller Kvinde kan være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse eller ej, mene vi ikke kan bruges under disse Forhold. Vi foreslaa derfor i samme Paragraf et Udvalg paa 3 Medlemmer i hver Kommune, som skal fælde den afgørende Dom om, hvorvidt en Mand eller Kvinde kan komme til at nyde godt af Loven eller ej, og indtil denne Kendelse falder, er vedkommende i Henhold til Bestemmelsen i Lovforslaget berettiget til at nyde de i § 1 nævnte Goder. Med Hensyn til Udlændinge er det fastsat, at vedkommende skal have haft 1 Aars Ophold og have klaret sig uden Hjælp af det

offentlige i et Aar. De Udlændinge, som ikke have haft 1 Aars Ophold eller ikke have klaret sig 1 Aar uden Hjælp af det offentlige, blive behandlere efter de Regler, som have været gældende hidtil.

I § 3 foreslaa vi, at den Hjælp til Livsophold, der ydes den syge eller hans Familie under Forsørgerens Sygdom, skal ydes uden Fattighjælps Følger, og ligeledes den Hjælp, der ydes en Familie paa Grund af enkelte Familiemedlemmers Sygdom. Alle disse Bestemmelser ere tagne i Henhold til bestaaende Love, væsentligt Tuberkulose-loven. I § 4 foreslaa vi at forandre Bestemmelsen i Sygekasselovens § 17, 1ste Stykke, om Kasserens Pligt til at yde fri Lægehjælp og Sygehusbehandling til Medlemmerne. Denne Pligt bortfalder ved vort Forslag, og det bliver en frivillig Sag for Sygekasserne, om de ville indrette sig med disse Ydelser eller ej. Dermed mene vi at skabe et nyt Grundlag for en ny Type af Sygekasser, nemlig en Type af rene Pengesygekasser for Folk, der ikke have Raad til at være i de dyre Sygekasser, men nok have Raad til at sikre sig en daglig Pengehjælp i Tilfælde af Sygdom, og for Folk, som ikke alene mene at have Raaddertil, men ville sætte al Kraft ind paa at kunne klare sig uden Hjælp af Fattigvæsenet, hvorved de faa tilmaalt Kommunens ofte meget kar-rige Hjælp. Hvis denne Lov gaar igennem, vil der blive tre Klasser ubemidlede syge, kan man sige. For det første de nuværende Medlemmer af Kasserne, som i alt væsentligt ville blive, hvor de ere, fordi de føle sig tilfredse med de nuværende Sygekasser og have Raad til at betale, hvad de koste, for det andet de, der ikke have Raad til at være i de nuværende dyre Sygekasser, men nok kunne sikre sig en daglig Pengehjælp i Sygdomstilfælde, og for det tredje de absolut ubemidlede, som ikke have Raad til Selvhjælp, men under de nuværende Forhold ligge det offentlige til Byrde under Sygdom.

Som man vil se, have vi bibeholdt Princippet: Hjælp til Selvhjælp saa langt, vi have ment, det kunde række. Den højtærede Minister udtalte under den forrige Sags Behandling, at han var en Tilhænger i visse Tilfælde af Princippet: Hjælp til Selvhjælp, og at det særlig for Sygekasselovens Vedkommende burde fastholdes. For saa vidt kan jeg slutte mig til den højtærede Ministers Udtalelser, men vel at mærke kun, saa længe som Muligheden for Selvhjælp er til Stede. Der kommer et Befolkningslag, som ikke er i Stand til